

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Kriminālietu departamentam

Brīvības bulvāris 36, Rīga, LV 1511

apsūdzētā Aivara Lemberga,

personas kods:

ar Kuldīgas rajona tiesas

2007.gada 22.maija spriedumu

attaisnota apsūdzībā pēc

Krimināllikuma 318.p.2.d. un 298.p.2.d.

un apsūdzētā aizstāvju

zvērinātas advokātes Sandras Slejas

prakses vieta Pērses iela 16, 303.kab., Rīga, LV 1011

zvērināta advokāta Armanda Šūmaņa

prakses vieta zvērinātu advokātu birojs „Kuzmane, Šūmanis, Bokta”

Pulkveža Brieža iela 3-32, Rīga, LV1010

zvērināta advokāta Aivo Leimaņa

prakses vieta Bruņinieku iela 29/31, 210.kab., Rīga, LV 1001

Papildinājumi iebildumiem un paskaidrojumiem

par Latvijas Republikas Ģenerālprokuratūras Krimināltiesiskā departamenta Sevišķi svarīgu lietu izmeklēšanas daļas prokurora M.Lejas iesniegto kasācijas protestu par Kurzemes apgabaltiesas Kriminālietu tiesas kolēģijas 2007.gada 6.novembra lēmumu

2008.gada 2.janvārī Latvijas Republikas Ģenerālprokuratūras Krimināltiesiskā departamenta Sevišķi svarīgu lietu izmeklēšanas daļas prokurors M.Leja iesniedzis kasācijas protestu, par Kurzemes apgabaltiesas Kriminālietu tiesas kolēģijas 2007.gada 6.novembra lēmumu, ar kuru negrozīts atstāts Kuldīgas rajona tiesas 2007.gada 22.maija spriedums krimināllietā Aivara Lemberga apsūdzībā pēc KL 318.p.2.d. un 298.p.2.d., norādot, ka kasācijas protesta papildinājumi tiks iesniegti Kriminālprocesa likuma (turpmāk tekstā KPL) 579.pantā noteiktajā termiņā.

2008.gada 11.janvārī prokurors iesniedzis papildinājumus kasācijas protestam. Zvērināts advokāts Aivo Leimanis protesta papildinājumus saņēmis 2008.gada 15.janvārī, apsūdzētais un pārējie aizstāvji – 17.janvārī.

Kā jau norādīts mūsu paskaidrojumos un iebildumos, iesniegto kasācijas protestu uzskatām par nepamatotu, neatbilstošu likuma prasībām un tādēļ noraidāmu.

Iepazīstoties ar kasācijas protesta papildinājumiem, viennozīmīgi jāsecina, ka, apgalvojot, ka Kurzemes apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija, izskatot krimināllietu apelācijas kārtībā ir pieļāvusi virkni Krimināllikuma un Kriminālprocesa likuma pārkāpumu, prokurors šo apgalvojuma aizsegā faktiski cenšas panākt pierādījumu pārvērtēšanu, kas saskaņā ar KPL 569.panta 3.daļu nav kasācijas instances tiesas kompetencē. 2006.gada 17.janvārī, izskatot kasācijas kārtībā krimināllietu Nr 3870000303 sakarā ar iesniegto kasācijas protestu un cietušā un apsūdzētā kasācijas sūdzībām, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departaments lēmumā lietā SKK 0008/06 (skat. www.at.gov.lv) norādīja: „Lietā esošo pierādījumu novērtēšana piekrīt tiesai, kas izspriež lietu pēc būtības. Jautājums par to, vai lietā esošie pierādījumi ir pietiekoši apsūdzētā vainīguma konstatēšanai vai nav pietiekoši, ir būtības jautājums, kas kasācijas kārtībā nav pārbaudāms. Tāpat kasācijas kārtībā nav pārbaudāmi kasācijas protesta un sūdzību iesniedzēju prātojumi par citādu lietas apstākļu novērtējumu, nekā to ir izdarījusi apelācijas instances tiesa.” Pie tam jāsecina arī, ka norādot pierādījumus, kuri, prokuroraprāt, būtu jāpārvērtē, protesta autors ir atsaucies uz Kuldīgas rajona tiesas spriedumu, nevis analizējis it kā pieļautos likuma pārkāpumus apelācijas instances tiesā (skat. kasācijas protesta papildinājumi 24., 26., 27., 28., 29., 30.lpp.).

Vienlaikus konstatējams arī, ka sākotnēji iesniegtajā kasācijas protestā ir norādīti arī tādi tiesību normu pārkāpumi, kuri nav analizēti kasācijas protesta papildinājumos, un tādējādi nav saprotams, kā šie „pārkāpumi” izpaudušies (piemēram, KPL 19.panta 3.daļas pārkāpums), kā arī kasācijas protesta papildinājumos norādīti arī tādi it kā pieļautie tiesību normu pārkāpumi, kādi nav norādīti 2008.gada 2.janvārī iesniegtajā kasācijas protestā (piemēram, Krimināllikuma 9.panta pārkāpums – skat. kasācijas protesta papildinājumu 19.lapa).

Jāatzīmē arī, ka protestā (protesta 2.lpp.) norādīts, ka Krimināllikuma un Kriminālprocesa likuma **pārkāpumu kopums ir būtisks**. Tādēļ no protesta papildinājumiem nav saprotams, vai katrs it kā pieļautais pārkāpums ir vērtējams kā būtisks, vai arī tikai konstatējot visus protesta papildinājumos norādītos it kā pieļautos pārkāpumus, ir jāatzīst, ka pieļautie pārkāpumi ir būtiski Kriminālprocesa likuma izpratnē un tie var būt par pamatu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanai.

Mūsaprāt, galvenais jautājums, kurš bija noskaidrojams pirmās un apelācijas instances tiesas sēdēs, bija – vai Aivars Lembergs bija atbildīgs par Latvijas Republikas Ministru Kabineta 2005.gada 23.februāra rīkojumu Nr.122 un Nr. 123 izpildi saskaņā ar Ministru Kabineta Kārtības rulli?

Uz šo jautājumu atbilde rodama tiesību aktos – Latvijas Republikas Ministru Kabineta 2002.gada 12.marta Noteikumos Nr 111 „Ministru Kabineta kārtības rullis”, kuru 196.punktā noteikts, ka atbildīgs par MK rīkojumu izpildi ir to parakstītājs (otrais paraksts) vai attiecīgajā tiesību aktā norādītā institūcija vai amatpersona. Konkrētajā gadījumā – tā laika Ekonomikas ministrs Kr.Kariņš (kā

to savos nolēmumos pilnīgi pareizi ir atzinusi gan pirmās, gan apelācijas instances tiesa). Saskaņā ar Ministru kabineta Kārtības ruļļa 197.punktu skaidrojumus par Ministru kabineta izdoto tiesību aktu sniedz attiecīgais Ministru prezidenta biedrs vai ministrs – tiesību akta parakstītājs (otrais paraksts), bet šo noteikumu 190.punktā minētajā gadījumā – tiesību akta projekta iesniedzējs. Tātad arī neskaidrību gadījumā Krišjānis Kariņš varēja sniegt skaidrojumu par šiem Ministru Kabineta rīkojumiem. Un Aivars Lembergs nav un nevar būt atbildīgs par valsts amatpersonas, kura ieņem atbildīgu stāvokli darbību vai bezdarbības sekām. Bez tam A.Lembergs nav atbildīgs par MK rīkojumu izpildi ne saskaņā ar likumu „Par pašvaldībām”, ne arī saskaņā ar Ventspils domes nolikumu.

No lietas materiāliem ir redzams, ka toreizējais Ekonomikas ministrs Kr.Kariņš nav organizējis rīkojumu izpildi (ko viņš apliecināja arī pirmās instances tiesā), kaut gan to paredz Ministru kabineta Kārtības rullis, ne arī pats O.Grinbergs nav izrādījis nekādu iniciatīvu, deklarējot divu instanču tiesās, ka viņam nekas nebija jādara.

Domājams, ka bez ievēribas nedrīkst atstāt arī apstākli, ka ne liecinieks Ojārs Grinbergs, ne kāda cita persona nav apstrīdējusi Ventspils pilsētas domes lēmumus un/vai faktisko rīcību likumā noteiktā kārtībā (vismaz apsūdzētā un aizstāvības rīcībā nav citas informācijas un tāda netika iesniegta ne pirmās, ne apelācijas instances tiesas sēdē) .

Izvērtējot situāciju tiesību aktu izdošanas jomā jau pēc tam, kad tika uzsākts šis kriminālprocess, jākonstatē, ka Ministru Kabineta prakse ir mainījusies un jau 2006.gadā izdotajos Ministru Kabineta tiesību aktos norādītās personas ir identificējamās (piemēram, MK rīkojums par K.Gerharda iecelšanu Ventspils brīvostas valdes locekļa amatā).

Kaut arī kasācijas tiesa nepārvērtē pierādījumus lietā, bet ievērojot to, ka prokurors savos apgalvojumos tieši norāda uz nepieciešamību tos pārvērtēt un savus apgalvojumus ir pamatojis ar lietā esošajiem pierādījumiem, esam spiesti atkārtoti norādīt uz divu instanču tiesu jau izvērtētajiem pierādījumiem, lai atspēkotu katru protestā izvirzīto tēzi.

Pārskatāmības labad mūsu paskaidrojumi un iebildumi tiek izkārtoti atbilstoši kasācijas protesta papildinājumos norādītajām protesta autora tēzēm, kas, prokuroraprāt, liecina par pieļautajiem pārkāpumiem.

1. Protestā kā pirmais Krimināllietu tiesas kolēģijas pieļautais „pārkāpums” norādīts: „*Tiesas kolēģija tiesas izmeklēšanas laikā nav pārbaudījusi rakstiskos pierādījumus likumā noteiktā kārtībā, tādejādi pārkāpjot KPL 449.panta trešo daļu , 511. un 512. pantu. Minētie likuma pārkāpumi ir saistīti arī ar KPL 562.panta pirmās daļas un 564.panta ceturtās daļas pārkāpumiem, jo tiesas kolēģijas lēmumā nav vērtēta lielākā daļa no apsūdzības pierādījumiem.*”

Šāds prokurora apgalvojums ir nepatīss un neatbilstošs faktiskajiem apstākļiem.

Saskaņā ar KPL 449.p.3.d. **rakstveida pierādījumus un citus dokumentus** tiesas sēdē **nolasa vai atskaņo**, izņemot gadījumus, kad persona, kura īsteno aizstāvību, prokurors un cietušais vai viņa pārstāvis piekrīt, ka šo pierādījumu nolasīšana vai atskaņošana nav nepieciešama.

Protestā norādītais neatbilst patiesībai. No tiesas sēdes protokola (protokola 9.lpp.otra puse, 10.lpp.) redzams, ka tiesas sēdē tika lemts jautājums par nepieciešamību **nolasīt** rakstveida pierādījumus un dokumentus tiesas sēdē. Prokurors tiesai norādīja, ka **nav nepieciešams nolasīt** dokumentus, jo šie dokumenti jau tika nolasīti pirmās instances tiesā (tiesas sēdes protokola 10.lapa, otrā puse). Pie šādiem apstākļiem Kurzemes apgabaltiesas krimināllietu tiesas kolēģija pilnīgi pamatoti, atsaucoties uz KPL 449.p.3.d., nav atkārtoti nolasījusi lietas materiālus, vienlaikus norādot, ka visi lietā esošie pierādījumi tiks izmantoti apelācijas instances tiesas nolēmuma taisīšanas laikā (skat. tiesas sēdes protokola 10.lapu otrā pusē, 11.lapu).

Prokurora atsauce šajā gadījumā uz LR Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2007.gada 12.aprīļa lēmumu lietā SKKJ-180/2007 (krimināllieta Nr 11150055003) ir nepareiza, jo konkrētajā lietā apstākļi neatbilst tiem apstākļiem, kādus Senāts konstatējis lietā SKKJ 180/2007 (skat.www.at.gov.lv). Konkrētajā lietā Krimināllietu tiesas kolēģija, kā tas redzams tiesas sēdes protokolā, ir izpildījusi KPL 449.p.3.d.noteikumus un procesa dalībnieki tiesas sēdes laikā ir apliecinājuši, ka atkārtota pierādījumu pārbaude – lietas materiālu nolasīšana – nav nepieciešama. Savukārt, prokurora pieminētajā Senāta lēmumā konstatēts, ka apelācijas instances tiesa nav izpildījusi KPL 449.p.3.d. nosacījumus, nenoskaidrojot procesa dalībnieku viedokli par nepieciešamību nolasīt lietas materiālus.

Tādu pierādījumu pārbaudīšanas kārtību, kā to protestā norāda prokurors – **pierādījumu atzīmēšana tiesas sēdes protokolā, tos nenolasot**, KPL neparedz. Likumdevējs strikti ir noteicis, ka pierādījumu pārbaudīšana notiek nolasot lietā esošos pierādījumus, nevis atreferējot dokumentu nosaukumus, par to izdarot ierakstu tiesas sēdēs protokolā. Kā jau norādīts iepriekš, tiesas sēdē visi lietas dalībnieki, tai skaitā protesta autors, apliecināja, ka pierādījumu nolasīšana vai atskaņošana nav nepieciešama.

Pie šādiem apstākļiem protestā norādītais neatbilst ne lietas patiesajiem apstākļiem (un par to iespējams pārliecināties gan apelācijas instances tiesas sēdes protokolā, gan tiesas sēdes videoierakstā), ne arī Kriminālprocesa likuma prasībām.

Kasācijas protestā norādīts, ka KPL 449.panta pārkāpums ir nesaraunami saistīts arī ar citu KPL normu pārkāpumiem. Tā kā nav iespējams konstatēt KPL 449.panta pārkāpumi krimināllietas izskatīšanā apelācijas instances tiesā,

tad sekojoši šis neesošais pārkāpums nevar būt par pamatu citiem prokurora norādītajiem KPL normu pārkāpumiem.

2. „1.1. Tiesas kolēģija nepamatoti atzinusi, ka nav nepieciešamas vērtēt apsūdzētā faktiskās darbības, lai noskaidrotu apsūdzētā subjektīvo attieksmi pret nodarījumu, tādejādi tiesas kolēģija pārkāpusi KPL 124.panta pirmo daļu, 129.pantu. Bez tam tiesas kolēģijas lēmums nesatur atsauces uz likumu, uz kuru pamatots tiesas secinājums, ka apsūdzētais vienīgi precīzi ievērojis normatīvos aktus, t.i. pārkāpta KPL 564.panta ceturtā daļa.”

Šo tēzi protesta autors pamato ar to, ka „izskatāmajā lietā galvenais strīds ir par to, vai ir pieļaujams, ka dokumenta adresāts būtu tiesīgs, izmantojot, viņaprāt saskatītas neskaidrības (konkrētajā gadījumā – pēc apsūdzētā viedokļa – nepilnīgu MK rīkojumu ar nepietiekošiem O.Grinberga personas datiem), izmantot ļaunprātīgi, ne tikai pašam nemēģinot noskaidrot radušās neskaidrības, bet pat pretdarboties jebkuras valsts iestādes iniciatīvai sniegt šo informāciju un ignorēt papildus sniegto informāciju.”

Šāds apgalvojums kasācijas protestā liecina par valsts apsūdzības uzturētāja neizpratni par jēdzienu „adresāts”. Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 27.panta 1.daļu adresāts ir privātpersona, attiecībā uz kuru izdots administratīvais akts vai veikta (tikš veikta) faktiskā rīcība, savukārt publisko tiesību subjekts var būt administratīvā akta adresāts vai to var skart faktiskā rīcība gadījumos, kad tas atrodas salīdzināmā situācijā ar privātpersonu un konkrētajā gadījumā ir pakļauts tādiem pašiem tiesību priekšrakstiem kā privātpersona (APL 27.panta 2.daļa).

No šīs tiesību normas izriet, ka Aivars Lembergs nav un nevar būt apsūdzībā norādīto Ministru Kabineta rīkojumu adresāts.

Vienlaikus jānorāda, ka arī Latvijas Republikas Ģenerālprokuratūra ir atzinusi, ka Ministru Kabineta rīkojums Nr 122 ir neprecīzs (skat. 1.sēj.1.1.25-36, 7.sēj.1.1.18) un tādēļ apgalvojums, ka vienīgi apsūdzētais norādītajā rīkojumā ir saskatījis nepilnības, ir nekorekts.

Protesta papildinājumu 4.lapā prokurors norāda – “Tādejādi tiesas lēmums nesatur atsauces uz likumu, uz kura pamatots tiesas secinājums, ka apsūdzētais vienīgi precīzi ievērojis normatīvos aktus (sk.lēmuma 33.lpp.)” Šāda tiesas kolēģijas izdarīta secinājuma lēmuma 33.lapā nav. Norādītajā nolēmuma lapaspusē tiesas kolēģijas ir analizējusi lietā iegūtos pierādījumus, ka Ministru Kabineta rīkojums Nr. 122 ir bijis nepilnīgs.

Pie tam, gadījumā, ja protesta autors uzskata, ka eksistē kāds normatīvs akts, kurā noteikts, kādā veidā un kārtībā izpildāmi un ievērojami citi tiesību akti,

prokuroram tas kasācijas protestā bija jānorāda, savādāk nav saprotams, kā konkrēti ir izpaudies KPK 564.panta 4.daļas pārkāpums.

Nevar piekrist arī prokurora viedoklim, ka tiesa ir apgājusi jautājumu par apsūdzētā faktisko darbību novērtēšanu, tādejādi pārkāpjot KPL 124.panta pirmo daļu un 129.pantu, jo lietas materiālos nav konstatēta nekāda Ventspils pilsētas domes prakses maiņa (un pat ja tāda būtu konstatēta, tad tā būtu Ventspils pilsētas domes prakses, nevis Aivara Lemberga prakses maiņa), savukārt pārējie šajā sadaļā norādītie apgalvojumi ir vērtējami tikai kā prokurora prātojumi, kas nav pamatoti ne ar kādiem pierādījumiem (piemēram, apgalvojums, ka arī tad, ja Ministru Kabineta rīkojumā būtu ierakstīti O.Grinbergu papildus identificējošie dati, MK rīkojums netiktu izpildīts, apstākļi, ka A.Lembergs jau no MK rīkojuma pieņemšanas dienas zināja, par kādu O.Grinbergu iet runa rīkojumos) un attaisnojami, iespējams, vienīgi ar protesta autora subjektīvo attieksmi pret konkrēto krimināllietu, apsūdzēto un atsevišķiem lieciniekiem.

3. „1.2. Tiesas kolēģija nepamatoti nav vērtējusi sekojošus pierādījumus un no tiem izrietošus faktus, kas var liecināt par nodarījuma ļaunprātīgo raksturu”

Vispirms jau jāatzīmē, ka šāds valsts apsūdzības uzturētāja apgalvojums, mūsaprāt, ir vērtējams, ka vēlme panākt lietā esošo pierādījumu pārvērtēšanu, kas nav pieļaujams, taču bez ievēribas prokurors ir atstājis Kurzemes apgabaltiesas tiesas kolēģijas nolēmumā norādīto, ka „Tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa nav veikusi katru Lembergam celtās apsūdzības darbību atsevišķi, bet analizējot visu noziedzīgā nodarījuma sastāvu, tai skaitā apsūdzētā subjektīvo attieksmi pret savām darbībām, atzinusi, ka tās nav veiktas ļaunprātīgi.” Un „par cik šajā nolēmumā jau analizēts, ka Lemberga darbībās nav noziedzīgā nodarījuma sastāva, tiesas kolēģija uzskata, ka nav nepieciešams analizēt katru viņam apsūdzībā celto darbību” (lēmuma 38.lapa), jo jau iepriekš lēmumā – 37.lapā tiesa ir konstatējusi, ka iztrūkst viena no obligātajām noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmēm – subjektīvā puse.

Šāds tiesas secinājums, mūsaprāt, pilnība atbilst Latvijas Republikā pastāvošajai krimināltiesību teorijai, ka noziedzīga nodarījuma kvalifikāciju jāveic noteiktā secībā, vispirms noskaidrojot noziedzīgā nodarījuma objektīvo pazīmju (objekta un objektīvās puses) un pēc tam subjektīvo pazīmju (subjekta un subjektīvās puses) sakritību ar Krimināllikumā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva atbilstošajām pazīmēm. **Ja kaut vai pēc vienas pazīmes tāda sakritība netiek konstatēta, personas nodarījumā nav konkrētā noziedzīgā nodarījuma sastāva un līdz ar to nav arī pamata tās saukšanai pie kriminālatbildības** (skat.V.Liholaja. Noziedzīgu nodarījumu kvalifikācija: Likums. Teorija. Prakse. Tiesu nama aģentūra. 2007).

Patiesībai neatbilst apgalvojums kasācijas protesta papildinājumos, ka tiesas kolēģija nav vērtējusi apsūdzētā darbības, kā arī nav balstījusi savu nolēmumu uz tiesību aktiem. Tiesas kolēģijas lēmumā (26., 27.lapa) tiesa ir analizējusi tās tiesību normas, kuras tieši attiecināmas uz apsūdzībā norādītajiem notikumiem

4. „1.3. Tiesas kolēģija nepamatoti atzinusi, ka nav pierādīts prokurora pieņemums, ka O.Grinbergs netiktu pielaists pie valdes locekļa pienākumu pildīšanas arī tad, ja neesot domes lēmumam, O.Grinbergs būtu ieradies uz valdes sēdi.”

Arī šī valsts apsūdzības uzturētāja izteiktā tēze ir vērsta uz nepieciešamību pārvērtēt pierādījumus krimināllietā, kas nav pieļaujams. No pārsūdzētā Kurzemes apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas lēmuma (lēmuma 31.lapa) ir redzams, ka tiesa ir analizējusi šādu apsūdzības apgalvojumu un, pamatojoties uz Valsts pārvaldes iekārtas likumu, izdarījusi pareizu secinājumu, ka jautājumu par Ekonomikas ministra izvirzītā pārstāvja pieņemšanu brīvostas valdē Ekonomikas ministrs, kurš saskaņā ar Ministru kabineta Kārtības ruļļa 196.punktu bija atbildīgs par rīkojuma izpildi, un Ekonomikas ministrija bija atstājusi paša izvirzītā pārstāvja Ojāra Grinberga ziņā, kurš nebija izpratis visas juridiskās nianšes, lai stātos pie valdes locekļa pienākumu pildīšanas. Savu secinājumu tiesa ir pamatojusi arī ar lietas materiāliem, tai skaitā Ģenerālprokuratūras pausto viedokli laikrakstā „Diena” 2005.gada 24.novembrī.

Šajā daļā kasācijas protests neatbilst prasībām, kādas likumdevējs ir izvirzījis kasācijas protesta saturam, jo protesta autors cenšas atkārtoti analizēt pierādījumus, kurus ir noraidījusi gan pirmās, gan apelācijas instances tiesa. Pilnīgi pamatoti Krimināllietu tiesas kolēģija ir norādījusi arī uz lietā esošajiem pierādījumiem, ka tie valdes locekļi, kuri sevi uzskatīja par ieceltiem amatā, izrādīja iniciatīvu un piedalījās valdes sēdēs arī pirms Ventspils pilsētas domes lēmuma pieņemšanas. Pie tam jāatzīmē, ka pirmā Ventspils brīvostas valdes sēde pēc 2005.gada 23.februāra rīkojuma pieņemšanas notika 25.februārī un nekas netraucēja Ojāram Grinbergam uz to ierasties (ja vien viņš uzskatīja sevi par ieceltu un vēlējās strādāt valdē). Tas apstāklis, ka pirmā valdes sēde pēc Ministru Kabineta rīkojumu Nr 122 un 123 izdošanas, notika 2005.gada 25.februārī un uz šo sēdi O.Grinbergs neieradās, pilnībā apgāž prokurora izvirzīto „sazvērestības teoriju”, jo lietā nav iegūti pierādījumi, ka 23., 24. vai 25.februārī O.Grinbergs būtu kontaktējies ar A.Lembergu, liecinieku – Ventspils Brīvostas pārvaldes pārvaldnieku vai kādu citu personu, kura būtu atturējusi viņu no savu pienākumu pildīšanas.

Šajā sakarā interesants šķiet arī fakts, ka, iesniedzot valsts amatpersonas deklarāciju par 2006.gadu, Ojārs Grinbergs deklarācijā nav norādījis, ka ir Ventspils brīvostas valdes loceklis (skat.www.vid.gov.lv)

Neiztur kritiku arī šajā sadaļā valsts apsūdzības uzturētāja norādītie pierādījumi – apsūdzētā intervijas un preses konferenču atreferējumi masu saziņas līdzekļos. Kā masu saziņas līdzekļos tiek atspoguļots viedoklis, ko persona izsaka preses konferencēs vai intervijās, pirmās instances tiesas sēdē liecināja liecinieki Kristīne Klauze (ziņu aģentūras BNS, Ventspils korespondente) un Ervins Melngalvis (ziņu aģentūras LETA Ventspils korespondents). To apliecina arī vēstule no laikraksta „Ventas Balss” (22.sēj., l.1.2), kas tika iesniegta un pievienota krimināllietas materiāliem pirmās instances tiesas sēdē.

No šiem, tiesas sēdē iegūtajiem pierādījumiem (un apsūdzība nav spējusi pierādīt pretējo) izriet, ka žurnālisti gan preses konferencēs, gan intervijās iegūto informāciju fiksē pierakstu veidā, kuri vairākkārt tiek apstrādāti līdz tiek izveidota publikācija. Turklāt, bieži ir bijuši gadījumi, kad presē publiskotā ziņa būtiski atšķiras no sākotnējās informācijas.

5. „1.4. Tiesas kolēģija nepamatoti attiecībā uz nodarījuma subjektīvās puses vērtējumu bez ievēribas atstājusi faktu, ka apsūdzētais zinājis, par kuru O.Grinbergu iet runa MK rīkojumos.”

Arī šis valsts apsūdzības uzturētāja apgalvojums ir nepatiess un neatbilstošs lietas materiāliem, kā arī vērsts uz pierādījumu pārvērtēšanu, kas nav pieļaujams.

No Krimināllietu tiesas kolēģijas lēmuma redzams, ka tiesa rūpīgi un pamatoti ir vērtējusi noziedzīgā nodarījuma subjektīvo pusi, pamatoti secinot, ka konkrētajā gadījumā Ministru Kabineta rīkojums bija nepilnīgs un ekonomikas ministra izvirzītais pārstāvis Ojārs Grinbergs uzskatāms par neidentificējamu un šajā sakarā apsūdzībā norādītās Aivara Lemberga darbības nav vērtējamas kā ļaunprātīgas (lēmuma 33.lapa). Pie tam savu secinājumu tiesas kolēģija ir pamatojusi ar lietā esošajiem pierādījumiem, nonākot pie pilnīgi pamatota atzinuma, ka amatpersonas prasība, lai tiktu precīzi pieņemti normatīvie akti, kas atbilst likuma prasībām un šādu aktu nepildīšana līdz kļūdu izlabošanai (kļūdu, cita starpā ir atzinis arī tā laika Ministru Prezidents 2006.gada 20.janvārī ar rezolūciju uzliekot par pienākumu Ekonomikas ministram Kr.Kariņam labot pieļauto kļūdu) tajos, nevar tikt atzīta par kriminālsodāmu noziedzīgu nodarījumu. Arī Latvijas Republikas Ģenerālprokuratūras virsprokurors J.Pēda savā 2006.gada 2.marta vēstulē Ministru Prezidentam lūdza precizēt rīkojumu, jo personas identifikācija ir apgrūtināša (sk. 7.sēj. l.1.18).

6. „1.5. Tiesas kolēģijas izdarītie atzinumi ir savstarpēji izslēdzoši, kas nav savienojami ar secinājumu par to, ka apsūdzētais precīzi izpildījis normatīvajos aktos paredzētās prasības. Taisni pretēji – tiesas konstatētie fakti

atbilst KL 318.pantā paredzētajai ļaunprātīguma pazīmei. Tādejādi tiesa nepareizi interpretējusi KL 318.pantu.”

Nevar piekrist šādam prokurora apgalvojumam un kasācijas protesta papildinājumos norādītajam šī apgalvojuma pamatojumam. Prokurors nepareizi interpretē KL 318.pantu. No tiesas kolēģijas lēmuma nepārprotami secināms (un tas izriet arī no lietas materiāliem, tai skaitā liecinieka Kr.Kariņa liecībām pirmās instances tiesas sēdē), ka „Ekonomikas ministrs Kr.Kariņš nav veicis nepieciešamo jautājuma atrisināšanai, bet izvēlējies konfrontāciju” (lēmuma 36-37.lapa), nevis apsūdzētais Aivars Lembergs, kurš šajā jau uzsāktajā konfrontācijā iesaistījies. Tādejādi secināms, ka iepriekš norādītais prokurora apgalvojums ir pretrunā prokurora pieņemtajam lēmumam par kriminālprocesa izbeigšanu pret Krišjāni Kariņu. Pie tam bez ievēribas prokurors atstāj tiesas konstatējumu, ka arī Valsts kanceleja, Ekonomikas ministrija un Ventspils pilsētas dome ir pārkāpušas labas pārvaldības principu, t.i. ir skaidri redzama prokurora nevienlīdzīgā attieksme pret procesā iesaistītajām personām, kas nav pieļaujams.

Lieki norādīt, ka labas pārvaldības principu neievērošana nav krimināli sodāma, ko apliecina arī valsts apsūdzības rīcība – par labu pārvaldības principu neievērošanu pie kriminālatbildības nav saukts ne Ekonomikas ministrs, ne kāda Valsts kancelejas amatpersona. Pie tam kārtējo reizi prokurors sagroza un nepareizi citē dokumentus un lietas materiālus. Tā, protesta papildinājumu 14.lapā prokurors atreferē tiesas konstatējumu, ka „apsūdzētais konfrontējies ar Ekonomikas ministriju vairāk kā 10 mēnešu garumā”, bet iepazīstoties ar tiesas nolēmumu, itin viegli var konstatēt, ka šādu secinājumu tiesas kolēģija nav izdarījusi. Tiesa ir secinājusi, „ka konfrontācija starp Ventspils domi, O.Grinbergu un Ekonomikas ministriju notikusi 10 mēnešu garumā”. Diemžēl arī pirmās un apelācijas instances tiesā prokurors vairākkārt centās sagrozīt pierādījumu, nepareizi citējot dokumentus un citus pierādījumus lietā. Šāda prokurora rīcība, iespējams, liecina par likumdošanas nepārzināšanu, jo jēdzieni Ventspils dome un Ventspils domes priekšsēdētājs ne gramatiski, ne juridiski nav identiski.

7. „1.6. Tiesas kolēģija kļūdaini interpretējusi APL 1.pantu, nepamatoti atzīstot MK rīkojumus Nr. 122 un Nr.123 par administratīviem aktiem, un nevis politiskiem lēmumiem. Bez tam APL 1.panta pārkāpums izpaudies arī tādejādi, ka tiesas kolēģija atzinusi, ka Ventspils pilsētas domes lēmums, kas tiek pieņemts, pamatojoties uz Ventspils brīvostas nolikuma 4.1.punktu, ir konstatējoša rakstura lēmums, nevis administratīvs akts.”

8. „1.7. Tiesas kolēģija nepareizi interpretējusi APL 67.pantu”

Prokurors otrās instances tiesā, debatēs atzina, ka tas, vai konkrētajā gadījumā bija vai nebija jāpiemēro Administratīvā procesa likuma normas nav būtiski un tas neietekmē A.Lembergam celto apsūdzību.

Apelācijas instances tiesa ir izteikusi un pamatojusi savu viedokli par Administratīvā procesa likuma piemērošanu konkrētajā situācijā. Kā jau iepriekš norādījām Senāta Krimināllietu departaments ir atzinis, ka kasācijas kārtībā nav pārbaudāmi kasācijas protesta un sūdzību iesniedzēju prātojumi par citādu lietas apstākļu novērtējumu, nekā to ir izdarījusi apelācijas instances tiesa. Vēl jo vairāk, pats protesta autors šajā protesta sadaļā norāda, ka jautājumam par Ventspils pilsētas domes lēmuma juridisko dabu ir vienīgi pakārtota nozīme un tas nekādā ziņā neiespaido apsūdzību pēc būtības.

Arī apelācijas instances tiesa lēmumā ir norādījusi, ka nav būtiska nozīme vai konkrētajā gadījumā minētie rīkojumi ir administratīvi akti vai politiski lēmumi, jo objektīvās puses pazīmi – darbības, lai sasniegtu mērķi – kaitīgas sekas, persona var realizēt abos gadījumos.

Šādam tiesas viedoklim pievienojas arī aizstāvība, bet ievērojot to, ka A.Lembergā celtajā apsūdzībā tika inkriminēts, ka viņš nav ievērojis APL normas, aizstāvība abās instancēs ir izteikusi savu viedokli par Administratīvā procesa normu piemērošanu konkrētajā gadījumā.

Vienlaicīgi gribam vērst godāto senatoru uzmanību uz to, ka protesta autors šajā punktā atkal sagroza lietas faktiskos apstākļus un nepareizi interpretē lietā esošos pierādījumus. Pirmkārt, Ventspils pilsētas domes lēmums, uz kuru tiek norādīts protestā (7.sēj., l.l. 178-183) nav lēmums, ar kuru tiek pieņemts Brīvostas valdes loceklis, bet gan lēmums, ar kuru tiek atteikts fiziskai personai Ojāram Grinbergam kompensācijas izmaksa. Tajā pat laikā norādām, ka neviens no Ventspils pilsētas domes lēmumiem ar kuriem tiek pieņemti Brīvostas valdes locekļi nav noformēti un izdots kā administratīvs akts.

Otrkārt, nekorekta ir protesta autora norāde uz to, ka, ja no A.Lemberga apsūdzības izslēgtu dažus APL normu pārkāpumus, tāpat paliktu Satversmes un Valsts pārvaldes iekārtas likuma pārkāpumi. Aizstāvība norāda, ka A.Lembergā apsūdzībā nav inkriminēti Valsts pārvaldes iekārtas likuma normu pārkāpumi.

9. „1.8. Tiesas kolēģija nepamatoti atsaukusies uz kriminālatbildības izslēdzamības apstākli – normatīvajos aktos noteikto priekšrakstu precīzu izpildi. Tādējādi tiesas kolēģija nepamatoti piemērojusi KL 28.pantu.”

Kasācijas protesta papildinājumos prokurors šajā sadaļā ir nonācis pretrunā pats ar saviem apgalvojumiem, kā arī nepareizi interpretējis (precīzāk – izlasījis) Krimināllikuma 28.pantu.

Saskaņā ar KL 28.pantu apstākļi, kas izslēdz kriminālatbildību, kaut arī šajos apstākļos izdarītās darbības atbilst KL paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmēm, ir 1) nepieciešamā aizstāvēšanās, 2) aizturēšana, nodarot personai kaitējumu, 3) galējā nepieciešamība, 4) attaisnojams profesionālais risks un 5) noziedzīgas pavēles vai noziedzīga rīkojuma izpildīšana. Tātad, lai šo tiesību normu piemērotu, vispirms jākonstatē, ka apsūdzētā darbībās ir noziedzīga nodarījuma pazīmes (visas!) un tikai tad jāvērtē situācijā, kādā vainīgā persona atradies, izdarot noziedzīgo nodarījumu.

Kā redzams no tiesas kolēģijas lēmuma, KL 28.panta noteikumi lietā nav piemērojusi (un vispār šādas tiesību normas piemērošanai nesaskatām pamatu). Tiesas kolēģija ir konstatējusi, ka Aivara Lemberga darbībās nav noziedzīga sastāva pazīmju un tādēļ atstājusi negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu.

10. „1.9. Tiesas kolēģija nepamatoti atzinusi, ka Lembergam apsūdzībā norādīta arī bezdarbība, kas neveido KL 318.panta sastāvu. Tādejādi tiesas kolēģija nepareizi interpretējusi KL 6. un 318.pantus.”

Nepiekrītam prokurora izteiktajam argumentiem šajā kasācijas protesta sadaļā; Pirmkārt, Krimināllikuma 2., 3., un 4.pants nosaka Krimināllikuma spēku telpā, t.i., reāla Krimināllikuma normu piemērošana konkrētā valsts teritorijā. Savukārt starptautiskajās tiesībās ar valsts teritoriju saprot zemeslodes daļu, kura pieder noteiktai valstij un kuras ietvaros tā realizē savu teritoriālo virsvadību.

Savukārt Vācijas Federatīvās Republikas Kriminālkodeksa 3.§. **Darbība federālajās zemēs**, nosaka – „Vācijas krimināltiesības tiek piemērotas nodarījumiem, kas izdarīti valsts iekšienē.”, līdz ar ko atsauce uz Vācijas tiesu praksi un analogijas piemērošana attiecībā uz Krimināllikuma 318.pantu ir nepamatota.

Tāpat ir nepamatota prokurora norāde atsaucoties uz Krievijas Federācijas juridiskajā literatūrā izteikto viedokli, ka ar dienesta stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu ir jāsaprot arī bezdarbība. Lai izteku šādu viedokli ir jāsalīdzina konkrētos Krievijas Federācijas kriminālkodeksa un Krimināllikuma pantos paredzētos nodarījuma sastāvus.

Nepamatota ir prokurora norāde uz Senāta Krimināllietu departamenta 2002.gada 24.septembra lēmumu Nr. SKK 289, jo minētajā lēmumā personas darbības ir kvalificētas pēc Krimināllikuma 319.panta kā bezdarbība, nevis aktīvas darbības kā norāda prokurors.

Tāpat ir nepamatota prokurora atsauce uz Senāta Krimināllietu departamenta 2006.gada 3.aprīļa lēmumu Nr. SKK-01-0187, jo minētajā lēmumā iet runa par personas darbību kvalifikāciju pēc Latvijas Kriminālkodeksa 162.pantu (dienesta stāvokļa ļaunprātīga izmantošana. Minētā Latvijas Kriminālkodeksa panta objektīvā puse tāpat kā LPSR kriminālkodeksa 162.panta (Varas vai dienesta stāvokļa ļaunprātīga izmantošana) objektīvā puse izpaužas kā darbības vai bezdarbība. (sk.Latvijas PSR Kriminālkodeksa komentāri, J.Dzenīša un A.Niedres vispārīgā redakcijā, Rīga „Avots” 1982, 537 lpp.)

Savukārt Krimināllikuma 318.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma, kas ir inkriminēts A.Lembergam, objektīvā puse izpaužas aktīvās darbībās, savukārt 319.pantā (Valsts amatpersonas bezdarbība) paredzētā noziedzīgā nodarījuma objektīvā puse izpaužas bezdarbībā. Proti, šie divi sastāvi Krimināllikumā ir nošķirti.

Līdz ar ko tiesas kolēģija ir pareizi interpretējusi KL 6. un 318.pantus, kā arī pareizi atzinusi, ka Lembergam apsūdzībā norādīta bezdarbība, kas neveido KL 318.panta sastāvu

11. „2.1. Tiesas kolēģija nepamatoti atzinusi, ka ir jāpierāda, ka apsūdzētais vēlējies sasniegt rezultātu – radīt būtisku kaitējumu (vai smagas sekas). Tādejādi tiesas kolēģija nepareizi interpretējusi KL 9. un 318.pantus.”

Aivaram Lembergam apsūdzība ir celta par materiāla noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, t.i. kā obligāts priekšnoteikums šī noziedzīgā nodarījuma sastāva konstatēšanai Aivara Lemberga darbībās, nepieciešams pierādīt **aktīvas darbības, kas radījušas būtisku kaitējumu valsts varai un pārvaldes kārtībai, vai ar likumu aizsargātām personas tiesībām un interesēm, kā arī to, ka šo A.Lemberga darbību rezultātā ir iestājušās smagas sekas.**

2004.gadā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Plēnuma un tiesu prakses vispārināšanas daļa veica pētījumu par tēmu „Tiesu prakse krimināllietās par valsts amatpersonu un uzņēmumu (uzņēmējsabiedrību) vai organizāciju atbildīgo darbinieku izdarītiem noziedzīgiem nodarījumiem (2002.-2003. g.)”. Arī šajā tiesu prakses vispārinājumā norādīts, ka būtisks kaitējums ir obligāta Krimināllikuma 317.-319. un 196., 197. pantos paredzēto noziedzīgo nodarījumu sastāvu pazīme, apsūdzībā jābūt norādītam, kāds konkrēti kaitējums ir nodarīts un kāpēc tas ir vērtējams kā būtisks krimināltiesiskā izpratnē, jo jāņem vērā, ka šīs prasības neievērošana var būt pamats personas attaisnošanai.

Par diskutablu var uzskatīt jautājumu, vai būtisks kaitējums ir tikai Krimināllikuma 317.-319., 196.pantu pirmo daļu nepieciešamā pazīme, to minēto pantu otro daļu dispozīciju izpratnē neprasot. Tiesu prakses pētījuma laikā izpētītajās krimināllietās, kvalificējot nodarījumus atbilstoši KL 317.-319., 196.pantu otrajām daļām, **apsūdzībā ir norāde (bez, piemēram, norādes uz vardarbības pastāvēšanu) uz būtiska kaitējuma nodarīšanu. Tāda nostādne ir atzīstama par atbilstošu arī teorijā izteiktajam KL 317.-319., 196.pantu skaidrojumam.**

Augstākās tiesas Plēnuma un tiesu prakses vispārināšanas daļas veiktajā pētījumā norādīts arī, ka „nebūtu pieļaujami, ka apsūdzībā tiek ietverti tikai tādas vispārējas norādes kā “valsts varai”, “pārvaldības kārtībai”, “ar likumu aizsargātām personas tiesībām un interesēm”, nenorādot, kādu ietekmi aizskārums ir atstājis uz valsts varu, pārvaldības kārtību (piemēram, norādot, cik lielā mērā ir ietekmēts normāla darba process) vai kādas konkrēti un cik lielā mērā ar likumu aizsargātās intereses un tiesības ir aizskartas” (skat.www.at.gov.lv).

No iepriekš minētā, viennozīmīgi ir secināms, ka jau apskatot celto apsūdzību un kasācijas protestu no Latvijas krimināltiesību teorijas viedokļa, ir secināms, ka Aivaram Lembergam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā, kāds paredzēts KL 318.p.2.d., nav noziedzīga nodarījuma sastāva, kā to pilnīgi pareizi un pamatoti ir konstatējusi gan pirmās, gan apelācijas instances tiesa.

12. „2.2. Tiesas kolēģija priekšlaicīgi, nevērtējot nedz apelācijas protestā norādītos juridiskos argumentus, nedz pierādījumus, kurus bez novērtējuma bija atstājusi pirmās instances tiesa, pievienojusies pirmās instances tiesas pierādījumu vērtējumam jautājumam par kaitīgo seku neesamību. Tādejādi pārkāpta KPL 562.panta 1.daļa, kas paredz, ka apelācijas protestā (sūdzībā) izteikto apjomu ietvaros. Nedodot vērtējumu apelācijas protesta juridiskajiem argumentiem, pārkāpta KPL 564.panta ceturtā daļa.”

Saskaņā ar KPL 564.p.4.d. nolēmuma motīvu daļā norādāms apelācijas instances tiesas atzinums par apelācijas sūdzības vai protesta pamatotību, apstākļi, ko noskaidrojusi apelācijas instances tiesa, pierādījumi, kas apstiprina apelācijas instances tiesas atzinumu, motīvi, kāpēc apelācijas instances tiesa noraida kādus pierādījumus, un likumi, pēc kuriem tā vadās.

Bez ievēribas prokurors atstājis šī paša panta 6.daļā norādīto, ka, ja apelācijas instances tiesa atstāj pirmās instances tiesas spriedumu bez grozījumiem, **tā var neatkārtot pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus.**

Šāds viedoklis pausts arī Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2006.gada 12.oktobra lēmumā Nr SKK-579/2006 norādīts, ka gadījumā, ja apelācijas instances tiesa, pārbaudot un novērtējot lietā iegūtos pierādījumus, nonāk pie atzinuma, ka pirmās instances tiesa pareizi novērtējusi lietā iegūtos un pārbaudītos pierādījumus un tiesas atzinumi pamatoti ar novērtētajiem pierādījumiem, tā var neatkārtot pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus.

Rūpīgi iepazīstoties ar kasācijas protesta papildinājumiem, jāsecina, ka attiecībā uz apsūdzību pēc KL 318.panta 2.daļu citu iebildumu pret apelācijas instances nolēmumu valsts apsūdzības uzturētājam nav, jo turpmāk norādītās prokurora tēzes, kas nosacīti apzīmētas ar Nr. 13, 14, 17, 18., 19., 20., 21., 22. faktiski atbilst apelācijas protestam, jo šajos apgalvojumos iet runa par it kā pieļautajiem pārkāpumiem, ko esot pieļāvusi pirmās instances tiesa. Par mūsu viedokļa pamatotību liecina arī protesta papildinājumos norādītās atsauces uz pirmās instances tiesas spriedumu, nevis uz apelācijas instances tiesas lēmumu, t.i. šajā sadaļā iesniegtie protesta papildinājumi vērtējami kā apelācijas protests par Kuldīgas rajona tiesas spriedumu. Sakarā ar to, ka Kurzemes apgabaltiesa ar savu nolēmumu jau izvērtējusi Kuldīgas rajona tiesas 2007.gada 22.maija spriedumu, kasācijas instances tiesai nav pamata to vēlreiz pārvērtēt sakarā ar iesniegto apelācijas protestu, kurš gan nosaukts par kasācijas protesta papildinājumiem un ir adresēts kasācijas instances tiesai. Tomēr neskatoties uz iepriekš norādīto, uzskatām par nepieciešamu atspēkot katru protesta papildinājumos norādīto tēzi, kaut arī tā neatbilst kasācijas protestam izvirzītajām prasībām.

13. „Pirmās instances tiesa nepamatoti atzinusi, ka brīvostas valdē darbojas nevis ministrijas, bet vienīgi ministru pārstāvji, līdz ar to nevērtējot apsūdzībā norādīto kaitējumu Ekonomikas ministrijas interesēm (sk.sprieduma 57.lpp).” Šāds prokurora apgalvojums ir pretrunā likuma „Par ostām” 8.pantam, saskaņā ar kuru Rīgas ostas valdē un Ventspils ostas valdē katrā ir astoņi valdes locekļi: četri attiecīgās pašvaldības pārstāvji, kurus amatā ieceļ un no amata atbrīvo ar attiecīgās pilsētas domes lēmumu, un **četri - ekonomikas ministra, finanšu ministra, satiksmes ministra un vides ministra izvirzīti pārstāvji,** kurus amatā ieceļ un no amata atbrīvo Ministru kabinets.

Pie tam šeit vietā būtu norādīt uz Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.pantu, kurā ir noteikti valsts pārvaldes pamatprincipi, tai skaitā - (3) **Valsts pārvalde darbojas sabiedrības interesēs.** Pie sabiedrības interesēm pieder arī samērīga privātpersonas tiesību un tiesisko interešu ievērošana un (4) **Valsts pārvaldei, atsevišķai iestādei vai amatpersonai, īstenojot valsts pārvaldes funkcijas, nav savu interešu.** Tātad jau pats prokurora apgalvojums par to, ka Ekonomikas ministrijas interesēm ir nodarīts kaitējums, neatbilst likumam, jo, kā jau norādīts iepriekš, iestādēm nav un nevar būt savu interešu, jo valsts pārvalde darbojas SABIEDRĪBAS interesēs.

Aizstāvība pirmās instances tiesas sēdē ir iesniegusi virkni pierādījumu, no kuriem secināms, ka laika periodā, kamēr Ventspils brīvostas Valdes sēdēs nepiedalījās Ekonomikas ministra izvirzītais pārstāvis, sabiedrības intereses ne vismazākajā mērā nav cietušas, un atšķirībā no apsūdzības, aizstāvība savus apgalvojumus var pierādīt ar konkrētiem pierādījumiem.

1. Latvijas Republikas Ekonomikas ministrija 2006.gada 7.septembra vēstulē norāda Nr 1-8840 : „Atkārtoti apliecinām, ka Ventspils brīvostas darbībai sakarā ar Ekonomikas ministrijas pārstāvja nepiedalīšanos Valdes darbībā laika periodā no 2005.gada 23.februārim līdz 2006.gada 3.martam **nav radīts būtisks kaitējums (materiālais vai aizskārums ar likumu noteiktajām citas personas tiesībām vai interesēm)**, ko apliecina Ventspils brīvostas apgrozījuma pieaugums . Arī citu ar likumu aizsargātu tiesību un interešu aizskārums nav konstatēts.” (18.sēj.l.1.24-25).
2. Latvijas Republikas Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrija 2006.gada 25.maija vēstulē norāda sekojošo: „Sniedzot atbildi uz jautājumu, kādi pēc RAPLM ieskata valsts pārvaldei, neapstiprinot ostas valdē EM pārstāvi, norādām, ka mūsu prāt, par valsts pārvaldei nodarītajiem zaudējumiem viennozīmīgi spriest nevar, jo EM pārstāvis ir viens no astoņiem ostas valdes locekļiem un būtiska ietekme lēmuma pieņemšanai tam nav. Tāpat EM vilcināšanās precizējot rīkojumus liecina, ka EM pārstāvja dalība ostas valdē nav būtiska.”
3. Latvijas Republikas Satiksmes ministrija, kura ir atbildīga par ostu darbību Latvijā, kā arī 1998.gada 8.janvāra Ministru prezidenta uzdevumu Nr. 01-01/1 „Par regulāru informācijas sniegšanas kārtību Latvijā izveidotajās speciālajās ekonomiskajās zonās un brīvostās”, tieši Satiksmes ministrija ir atbildīga par informācijas iegūšanu no Ventspils brīvostas valdes,

2006.gada 1.jūnija vēstulē norāda, ka Ventspils ostai svarīgu projektu realizācija Ekonomikas ministrijas pārstāvja nepiedalīšanās dēļ nav tikusi apturēta, arī lēmumu pieņemšana Valdes sēdēs nav tikusi apgrūtināta. Šajā vēstulē Satiksmes ministrija norāda arī, ka visi lēmumi Ventspils brīvostas Valdē ir pieņemti valsts nacionālās interesēs. Secinājumu Satiksmes ministrija norāda, ka „Ventspils pilsētas domes rīcība attiecībā uz Latvijas Republikas Ministru kabineta 2005.gada 23.februāra rīkojumu Nr 122 „Par O.Grinberga iecelšanu Ventspils ostas valdes locekļa amatā” nav ietekmējusi Ventspils brīvostas darbību, jo **neradīja un nevarēja radīt iebkādu kaitējumu**, izslēdzot būtisku kaitējumu valsts pārvaldes iekārtai, un neapdraudēja citas ar likumu aizsargātās tiesības un intereses.” Vienlaikus ministrija norāda arī uz Ventspils brīvostas darbības uzlabošanas konkrētajā periodā, kā arī to, ka Satiksmes ministrija nevar konstatēt arī citu personu ar likumu aizsargāto interešu un tiesību aizskārumu, jo šajā laikā Satiksmes ministrijā nav griezusies neviena fiziska vai juridiska persona, kura būtu informējusi ministriju par savu ar likumu aizsargāto tiesību vai interešu aizskārumu (18.sēj.l.1.26-27).

Arī pirmās instances tiesas sēdē, būdams noprotināts kā liecinieks bijušais Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrs Štokenbergs apstiprināja iepriekš norādītos apgalvojumus (Kuldīgas rajona tiesas sēdes protokola 144.lpp.).

Pie šīs protesta papildinājuma sadaļas vietā būtu norādīt, ka, diemžēl, protesta autoram nav izpratnes par to, kas tiesību aktu izpratnē ir atzīstams par dokumenta autoru. Tā, protesta papildinājumu 23.lapā prokurors norāda : “Apsūdzētā sarakste ar ministrijām.... Apsūdzētā pieteikums Administratīvajai rajona tiesai...” Saskaņā ar Latvijas Republikas Ministru kabineta 1996.gada 23.aprīļa Noteikumu Nr 154 “Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas noteikumi” 23.punktu dokumenta autors ir organizācija vai tās struktūrvienība, kuras vārdā amatpersona savu pilnvaru (kompetences) ietvaros parakstījusi dokumentu. Tātad jāsecina, ka pieteikumu Administratīvajai rajona tiesai ir iesniegusi Ventspils pilsētas dome, nevis Aivars Lembergs, arī saraksti ar valsts iestādēm ir veikusi Ventspils pilsētas dome, nevis Aivars Lembergs.

Par protesta 14.,15.,16.,17.,18. punktos norādītajiem O.Grinbergam nodarītajiem zaudējumiem

14. „Tiesa nepamatoti uzskata, ka iespējamiem neiegūtie ieņēmumi nav vērtējami kā zaudējumi krimināltiesiskā izpratnē (**sk.sprieduma 60.lpp).**”

15. „Tiesa nepamatoti atsaukusies uz Ventspils brīvostas valdes priekšsēdētāja 2004.gada 21.decembra rīkojumu, motivējot kaitējuma neesamību O.Grinbergam (**sk.sprieduma 60.lpp).**”

16. „Tiesa nav vērtējusi nevienu pierādījumu, ar kuriem pamatota mantiska zaudējuma nodarīšana O.Grinbergam, arī izejot no pieņēmuma, ja Ventspils

brīvostas valdes priekšsēdētāja 2004.gada 21.decembra rīkojums būtu atzīstams par likumīgu un piemērojamu.”

17. *„Tiesa spriedumā nepamatoti norāda, ka šāds tiesību apdraudējuma apmērs atzīstams tikai par pieņemumu, ko nevar vērtēt kā pierādījumu (sk.sprieduma 61.lpp.)”*

18. *„Tiesa nepamatoti uzskata, ka „nav pierādīts apsūdzības apgalvojums par O.G. [domājams - O.Grinberga] apdraudētajām tiesībām iegūt likumā „Par valsts sociālo apdrošināšanu” noteiktos sociālās apdrošināšanas pakalpojumus, jo apsūdzība nav norādījusi, kādas tiesības par kādu konkrētu sociālās apdrošināšanas pakalpojumu ir apdraudētas, kāds kaitējums ir nodarīts un kāpēc šis apdraudējums ir vērtējams kā būtisks krimināltiesiskā izpratnē”.(sk. sprieduma 61.lpp.)”*

Attiecībā uz augstāk norādītajiem punktiem vēlamies paskaidrot, ka Ojārs Grinbergs šajā krimināllietā nav atzīts par cietušo. Pirmstiesas izmeklēšanas laikā viņam ir piedāvāts izmantot Kriminālprocesa likumā noteiktās tiesības tika atzītam par cietušo. O.Grinbergs šādas tiesības realizēt ir atteicies. Arī pirmās instances tiesas sēdē liecinieks O.Grinbergs atbildēja, ka viņš vēlas būt šajā procesā kā liecinieks nevis kā cietušais (2006.gada 4.decembra tiesas sēdes protokola 31.lapa). Kā redzams no pirmās instances tiesas sēdes protokola (32.lapa, otra puse), uz tiesas un aizstāvības uzstādītajiem jautājumiem par nodarītā mantiskā kaitējuma apmēru viņš to nevarēja precizēt, norādot, ka „Pašlaik man nodarītie zaudējumi ir nenosakāmā apmērā”.

Tātad, lieciniekam Ojāram Grinbergam nav zināms viņam it kā nodarītā materiālā kaitējuma apmērs, bet tas precīzi ir zināms apsūdzībai, kaut arī lietas materiālos nav atrodami nekādi aprēķini, tādēļ jāvērs uzmanība, ka Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departaments 2006.gada 20.oktobra lēmumā SKK 620/2006 norādījis, ka mantiskā zaudējuma apmērs ir jākonstatē, pamatojot to ar pārbaudītiem un izvērtētiem pierādījumiem. Aptuvenus, tiesas izmeklēšanā nepārbaudīts un neizvērtēts mantiskā zaudējuma apmērs ir atzīstams tikai par **pieņemumu**. No minētā jāsecina, ka, lai A.Lembergu notiesātu par mantiska zaudējuma nodarīšanu konkrētai fiziskai personai, jāveic precīzs iespējamā zaudējuma aprēķins un tas nevar tikt pamatots ar A.Lemberga izteikumiem presē vai iepriekšēju kādas iestādes praksi. Pie tam zaudējumu apmēra aprēķins ne pirmās instances tiesas sēdē, ne arī apelācijas instances tiesā pārbaudīts netika. Apsūdzībā norādīts, ka kopumā O.Grinbergam nodarītais tiešais materiālais zaudējums sastāda Ls 1567,07, kā arī apdraudētas tiesības uz prēmijas saņemšanu par summu ne mazāku kā Ls 5000. Pirmās instances tiesas sēdē prokurors bija jau veicis citus aprēķinus, norādot, ka O.Grinbergam nodarīts tiešs zaudējums negūto ienākumu apmērā, kas sastāda ne mazāk kā Ls 1552,60.

Pie tam, veicot sev vien zināmus aprēķinus par zaudējuma apmēru, prokurors atsaucās uz Ventspils brīvostas pārvaldes nolikuma 4.5.punktu (redakcijā līdz 18.04.2005. - 9.sēj.l.l.167), saskaņā ar kuru valdes locekļiem izmaksā kompensāciju par **darbību** Ventspils brīvostas valdē (saskaņā ar izmaiņām

Nolikuma 4.5.punktā prēmijas izmaksājamas par **sekmīgiem darba** rezultātiem, ja Valdes locekļa **darbība** sekmējusi Ventspils brīvostas attīstību). Šeit vietā ir atzīmēt, ka termins „darbība” latviešu valodas sinonīmu vārdnīcā skaidrots kā „rīcība”, „aktivitāte”, savukārt jēdziens „darbs” skaidrots arī kā „darbība”, „pūles”. Tātad viennozīmīgi jāatzīst, ka kompensācijas saņemšanas pamatā bija Valdes locekļa aktīva rīcība, kurai, protams, ir rezultāts.

Pirmās instances tiesā apsūdzības runā, atsaucoties uz Ventspils brīvostas pārvaldes Nolikuma 4.5.punktu prokurors norāda, ka „**valdes locekļi sanem (nevis var saņemt) kompensācijas 0,07% apmērā no brīvostas ienākumiem.**” (apsūdzības runa pirmās instances tiesā, 74.lpp., arī 78.lpp.), bet, iepazīstoties ar dokumentu, uz kuru prokurors atsaucas, ir jākonstatē, ka prokurors sagroza šī dokumenta tekstu, tā cenšoties gūt apstiprinājumu absurdam apsūdzībai. Ventspils brīvostas Nolikuma 4.5.punkts (redakcijā līdz 2005.gada 18.aprīlim) skan sekojoši „4.5. Valdes locekļiem kompensāciju **par darbību** Ventspils brīvostas valdē izmaksā no brīvostas pārvaldes līdzekļiem” (9.sēj.l.1.167). (Jāatzīmē, ka šis nav vienīgais gadījums, kad apsūdzības uzturētājs nepareizi citē dokumentus un liecinieku liecības, izraujot no konteksta atsevišķas frāzes, tādā veidā sagrozot teksta jēgu un būtību, par ko mums nācās pārliecināties arī apelācijas instances tiesas sēdē).

Apsūdzībā un pirmās instances tiesas sēdē prokurors uzskatīja, ka O.Grinbergam atlīdzība pienākas sākot ar Ministru Kabineta rīkojuma Nr 122 parakstīšanas brīdi, bez ievēribas atstājot iepriekš citētos Ventspils brīvostas pārvaldes Nolikuma 4.5.punkta noteikumus, ka kompensācija izmaksājama par darbību Ventspils brīvostas valdē, kā arī Ventspils brīvostas Valdes priekšsēdētāja 2004.gada 21.decembra rīkojumu, ar kuru noteikta kārtība, kādā veicamas šīs izmaksas.

Šis Nolikuma punkts nekad nav bijis apstrīdēts un arī šajā krimināllietā prokurors pat nav izteicis pieņēmumus par šī Nolikuma punkta neatbilstību likumam.

Uzskatām, ka pie šādiem apstākļiem nav ieguvis apstiprinājumu Valsts apsūdzības uzturētāja klajais un uz sagrozītiem pierādījumiem balstītais apgalvojums par mantiska zaudējuma nodarīšanu O.Grinbergam, kurš lietā ir liecinieka statusā.

Vienīgais, kas jebkad ir izteicis neapmierinātību ar Ventspils brīvostas pārvaldes Nolikuma 4.5.punktu jaunā redakcijā, t.i. pēc 2005.gada 18.aprīļa, ir liecinieks Ojārs Grinbergs, kurš pirmās instances tiesas sēdē izvirzīja jaunu apgalvojumu, ka, Aivars Lembergs tieši ar šo Nolikuma punktu (kurš, cita starpā, apstiprināts ar koleģiālas lēmējinstiūcijas lēmumu) ir diskriminējis viņu.

Pretstatā apsūdzībā norādītajam plašajam diskrimināciju veidu atreferējumam, pats liecinieks neko citu norādīt nevarēja. Tādēļ nav saprotams, kādēļ prokurors tiesas sēdē uzstājas pilngadīgas, rīcībspējīgas personas vārdā, cenšoties izteikt O.Grinberga subjektīvo attieksmi pret notikumiem un jāatzīst, ka prokuratūras un liecinieka O.Grinberga subjektīvā attieksme pret notikumiem atšķiras (arī apelācijas instances tiesas sēdē prokurors centās paust, ko liecinieks Ojārs Grinbergs ir domājis rakstot iesniegumus kā amatpersona, nevis kā Ventspils domes deputāts, neskatoties uz to, ka pirmās instances tiesas sēdē liecinieks pats apliecināja, ka iesniegumus rakstījis kā Ventspils pilsētas domes deputāts, nevis kā fiziska persona).

Tā, neskatoties uz aizstāvības pūlēm pirmās instances tiesas sēdē noskaidrot, pēc kādām pazīmēm liecinieks O.Grinbergs būtu ticis diskriminēts (to diemžēl,

apsūdzība nav uzskatījusi par nepieciešamu precizēt ne apelācijas protestā, ne apsūdzības un apelācijas instances tiesas sēdē). Liecinieks Grinbergs apliecināja, ka nav ticis diskriminēts ne pēc dzimuma, ne pēc vecuma, ādas krāsas, reliģiskās piederības u.c.

Pirmās instances tiesas sēdē liecinieks (ne cietušais) O.Grinbergs nevarēja precīzi atbildēt uz jautājumu, kā tad izpaužas diskriminācija, kas ir bijusi vērsta pret viņu (jāatzīst, ka O.Grinberga attieksme pret diskrimināciju atšķiras no valsts apsūdzības uzskata par O.Grinberga diskrimināciju).

Kā redzams no liecinieka liecībām, viņš diskrimināciju saskata apstākļi, ka Ventspils brīvostas Pārvaldes Nolikuma 4.5.punktā noteikts, ka prēmijas **var tikt** izmaksātas par **sekmīgu darbu** Valdē, par ieguldījumu ostas attīstībā, tātad par to, ka jāstrādā, nevis par to, ka viņš vienkārši ir konkrēta persona ar vārdu un uzvārdu. Jāatzīmē gan, ka neviens cits esošais un bijušais Ventspils brīvostas Valdes loceklis Nolikumā nav saskatījis neko sev bīstamu un diskriminējošu (liecinieki Rebenoks, Vasiļjevs, Avotiņš, Priede).

Tātad jāsecina, ka tēzes par kaitējuma nodarīšanu O.Grinbergam, par O.Grinberga diskrimināciju ir tikai protesta autora prātojumi un teorētiski spriedelējumi.

Prokurors vēlas, lai tiktu pārvērtēti lietā esošie pierādījumi. Gan pirmās, gan otrās instances tiesā apsūdzības runā tiesu debatēs valsts apsūdzības uzturētājs prettiesiski centās paplašināt apsūdzību, norādot, ka 2004.gada 21.decembra rīkojums sastādīts ar atpakaļejošu datumu, t.i., ka šis dokuments ir viltots. Acīmredzot saprotot, ka šāds klajš apgalvojums nav izturējis kritiku ne pirmās ne apelācijas instances tiesā, prokurors cenšas panākt šī pierādījuma pārvērtēšanu kasācijas instances tiesā. Jāatzīst, ka pilnīgi nepamatots ir arī prokurora prātojums par šī dokumenta satura neatbilstību tā nosaukumam.

Vienlaikus jānorāda, ka saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 135.pantu, kurā dots jēdziena „dokuments” nozīme kriminālprocesa likuma izpratnē, par pierādījumu kriminālprocesā var būt dokuments, ja tas pierādīšanā izmantojams tikai sakarā ar tajā ietvertu saturisko informāciju.

Nav šaubu, ka gan pirmās, gan apelācijas instances tiesa ir pilnīgi pareizi ir vērtējusi iesniegtā dokumenta saturu, savukārt prokurors, ja uzskatīja šo dokumentu par nepieļaujama pierādījumu, nav veicis nekādas citas darbības šī dokumenta apstrīdēšanai, kā vien paužot klaji melīgus apgalvojumus, kas tiek izteikti pirmās instances tiesu debatēs, ka dokuments izgatavots ar atpakaļejošu datumu.

19. *“Tiesa nepamatoti secinājusi, ka „valsts apsūdzība nav pierādījusi, ka apsūdzētā darbības ir ietekmējušas sabiedrības attieksmi pret Ekonomikas ministriju, ka apsūdzētā darbību rezultātā būtu mazinājusies sabiedrības uzticība valsts varai, kā rezultātā minētie apgalvojumi ir vērtējami kā prokurora pieņēmumi (sk. sprieduma 61.lpp).”*

Šādam apgalvojumam valsts apsūdzība nav pievienojusi NEVIENU pierādījumu. Saskaņā ar KPL 126.p 2.d. pierādīšanas pienākums pirmstiesas kriminālprocesā ir procesa virzītājam, bet tiesā – apsūdzības uzturētājam. Savukārt saskaņā ar KPL 19.panta 2.daļu personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību, nav jāpierāda savs nevainīgums. Konkrētajā krimināllietā absurdi bija tas, ka valsts apsūdzība tika uzturēta pamatojoties tikai uz prokurora pieņēmumiem un prātojumiem, bet tieši apsūdzētais un aizstāvība iesniedza tiesai pierādījumus, kurus iesniegt bija prokurora pienākums (jāatzīmē, ka arī vairs nebūdam processa virzītājs, valsts apsūdzības uzturētājs turpināja lietā vākt pierādījumus, izprasot ziņas no Ekonomikas ministrijas un, konstatējot, ka saņemtās atbildes apgāž izvirzītu apsūdzību, šos dokumentus lietas materiāliem nepievienoja. Šos dokumentus tiesai iesniedza aizstāvība).

Šajā protesta sadaļā valsts apsūdzības uzturētājs kārtējo reizi nenošķir jēdzienus Ventspils pilsētas dome un Ventspils pilsētas domes priekšsēdētājs. Aivars Lembergs neorganizēja konkursu, nebija konkursa komisijā un vienpersoniski nepieņēma lēmumu par konkursa rezultātu apstiprināšanu. Saskaņā ar likumu „Par pašvaldībām” tā nav domes priekšsēdētāja kompetence. Šeit jānorāda, ka lietas materiālos atrodas pierādījumi, ka konkursa, kuru vēl joprojām arī kasācijas protestā apsūdzība nepareizi dēvē par „Konkursu uz Grinbergiem” (Ventspils pilsētas dome izsludināja konkursu „Pretendentu atlase Valsts izvirzītā pārstāvja pamatotai pieņemšanai Ventspils brīvostas valdē”) iniciators, izsludinātājs un vadītājs nav Aivars Lembergs. Ideja par konkursa rīkošanu radās domes darbiniekiem (skat.11.sēj. l.l.108 – M.Krūkles 2005.gada 19.oktobra iesniegums, 11.sēj. l.l.109 – E.Feldmanes 2005.gada 17.decembra iesniegums, 11.sēj.l.l.110 – vēstule urnā-pastkastītē), konkursu izsludināja Ventspils pilsētas dome un to vadīja konkursa komisija, kurā A.Lembergs neietilpa. Arī Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrija ir izvērtējusi konkursa norisi un pēc paskaidrojumu saņemšanas no Ventspils pilsētas domes, nekādas pretenzijas no uzraugošās ministrijas puses saņemtas netika.

Pie tam ne apsūdzībā, ne apelācijas protestā, ne arī apsūdzības runās gan pirmās, gan apelācijas instances tiesas sēdēs, ne arī kasācijas protestā, nav konkretizēts, tieši kādā veidā konkursa izsludināšana un vadīšana ir diskriminējusi liecinieku un kādā veidā ir pārkāptas liecinieka Satversmē garantētās tiesības, kā arī to, kas tad, prokuroraprāt, bija jāvērtē apelācijas instances tiesai, lai tiktu sasniegts prokuroram vēlamais rezultāts.

20. *“Tiesa nepamatoti uzskata, ka nav pierādīts, ka būtu grauts Ventspils domes prestižs.(sk.sprieduma 62.lpp.)”*

Kasācijas protestā prokurors norāda, ka bez pietiekama pamata gan pirmās, gan apelācijas instances tiesa ir balstījusies uz aizstāvības iesniegtajiem pierādījumiem – Sabiedriskās domas pētījumu centra „SKDS” veiktās socioloģiskās aptaujas rezultātiem, tomēr jānorāda, ka šajā daļā apsūdzība nav iesniegusi NEVIENU pierādījumu, kas liecinātu par pretējo un šajā daļā

apsūdzība balstīta tikai ar valsts apsūdzības uzturētāja ne ar ko neapstiprinātajiem prātojumiem un Kriminālprocesa likuma 2.sadaļas 9.nodaļā „Pierādīšana un pierādījumi” nav minējis tādu pierādījuma veidu kā prokurora prātojumi .

21. „Tiesa uzskata, ka netika iegūti pierādījumi, ka apsūdzētā darbību rezultātā ir aizskartas pašvaldības likumīgās tiesības vai intereses, vai traucēts valsts institūciju normāls darbs (sk.sprieduma 62.lpp.).”

Diemžēl esam spiesti atkārtoties, jo izvirzot šo tēzi, līdzīgi kā citas tēzes par it kā nodarītajiem zaudējumiem, valsts apsūdzības uzturētājs lietā nav iesniedzis pierādījumus, kas apliecinātu, ka pašvaldības likumīgās tiesības un intereses (kaut gan saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.pantu iestādei nav savu interešu) būtu tikušas aizskartas, kā arī pierādījumus apgalvojumam, ka būtu bijis traucēts valsts institūciju normāls darbs. Kā jau aizstāvība ir vairākkārt norādījusi, par bezmērķīgu sarakti ar ierēdņiem būtu jāatzīst gan KNAB, gan procesa virzītāja darbības šīs krimināllietas ietvaros – no lietas materiāliem redzams, ka no dažādām iestādēm izprasīti vieni un tie paši dokumenti, kas lietas materiālos atkārtojas neskaitāmas reizes, tādā veidā apgrūtinot tiesas un lietas dalībnieku darbu un nevajadzīgi palielinot lietas fizisku apjomu, it īpaši tas būtu attiecināms ar procesa virzītāja saraksti ar Ventspils brīvostas pārvaldi, kuras izsūtīto dokumentu apjoms saskaņā ar lietas materiālos esošo izziņu pārsniedz divus tūkstošus lapu.

22. „Tiesa nepamatoti atzinusi par pierādītu, ka O.G. [domājams - O.Grinbergs] neatradās vienādos apstākļos ar pārējām apsūdzības norādītajām personām. Kā argumentu pirmās instances tiesa norāda to, ka O.Grinbergs nav rakstījis iesniegumu, lūdzot pieņemt viņu darbā brīvostas valdē (sk.sprieduma 63.lpp.).”

Jāatzīst, ka arī šajā protesta papildinājumu sadaļā prokurors turpina pieturēties pie paša izvirzītā apgalvojuma, ka Ojārs Grinbergs ir rakstījis trīs iesniegumus, kuros lūdzis viņu pieņemt darbā brīvostas valdē.

Diemžēl, esam spiesti aizkavēt kasācijas instances tiesas laiku un norādīt, ka vēl jo projām valsts apsūdzības uzturētājs nav pievērsis uzmanību apstāklim (bet varbūt nevēlas to redzēt?), ka apsūdzībā norādītos iesniegumus ir iesniedzis nevis fiziska persona O.Grinbergs, bet gan Ventspils pilsētas domes deputāts O.Grinbergs , ko diemžēl pēkšņi neizprot prokurors, jo sākotnēji šie iesniegumi pat prokuratūrā tika atzīti kā deputāta iesniegumi – skat. 1.sējums, lietā esošo dokumentu saraksts 16., 17., 18., 29., 29., 30., 43.pozīcija, t.i. uz šo dokumentu izskatīšanas kārtību attiecas citi tiesību akti. Pirmās instances tiesā apsūdzības runā (34.lpp.) prokurors, atkal sagrozot lietā iegūtos pierādījumus, norāda „O.Grinbergs neapšaubāmi šajā situācijā attiecībā pret Ventspils pilsētas domi uzstājās kā privātpersona”, t.i. neskatoties uz to, ka tiesas sēdē liecinieks domes deputāts O.Grinbergs tiesai liecināja, ka iesniegumus Domē

iesniedzis kā domes deputāts (un ko cita starpā apliecināja arī liecinieki - gan Ventspils pilsētas domes darbinieki, gan liecinieks Stucka, gan RAPLM Valsts sekretāre 2006.gada 13.decembra vēstulē Nr 1-06/10387- 20.sēj.,l.l.27, Latvijas Republikas Ģenerālprokuratūras 2005.gada 15.decembra vēstule Nr 5-7-235-05 – 22.sēj.l.l.73-74) valsts apsūdzības uzturētājam tomēr vairāk pieņemams šķiet viņa paša viedoklis par deputāta O.Grinberga subjektīvo attieksmi pret iesniegumiem (un šī attieksme viņam, acīmredzot, ir labāk zināma kā pašam deputātam Grinbergam), jo pretējā gadījumā jau tā neveiksmīgi konstruētā apsūdzībā zaudē kārtējo prokurora izvirzīto „pierādījumu”.

Vērtējot Ventspils domes priekšsēdētāja rezolūcijas uz deputāta iesniegumiem, valsts apsūdzības uzturētājs, atkal ir uzstājies kā liecinieka O.Grinberga aizstāvis, cenšoties liecinieka vietā paust viņa (liecinieka) subjektīvo attieksmi pret saņemtajām atbildēm, un šī, prokurora definētā attieksme, ir atšķirīga no paša Grinberga subjektīvas attieksmes.

Saņemot atbildes (un nav šaubu, ka O.Grinbergs šīs atbildes rezolūciju veidā ir saņēmis), tā vietā, lai tās apstrīdētu gadījumā, ja tās deputātam nav bijušas pieņemamas, liecinieks rezolūcijas ir ņēmis vērā un pēc savas izpratnes pat centies tās izpildīt (O.Grinbergs pirmās instances tiesas sēdē apliecināja, ka viņam zināma likumdošana, kas nosaka pašvaldības deputāta statusu, deputāta tiesības un pienākumus, Ventspils pilsētas domes Nolikums, kā arī citi tiesību akti, kas vistiešākā veidā skar deputāta pienākumu pildīšanu), ko apliecina deputāta Grinberga tiešas un nepārprotamas darbības, iesniedzot Ventspils pilsētas domē izstrādāto lēmuma projektu par O.Grinberga pieņemšanu Ventspils brīvostas valdē (jāatzīmē, ka domes administrācijas vadītāja Trautmanes kundze 2005.gada 6.jūnija vēstulē Ventspils pilsētas domes deputātiem A.Landmanim un O.Grinbergam izskaidroja kārtību, kādā Domē iesniedzami lēmumu projekti – 11.sēj.l.l.122) un tas, ka deputāts O.Grinbergs pats nevirzīja domes lēmuma projektu (1.sēj.l.l.172) tālāk, ir tikai viņa personīga atbildība. (Par rezolūciju skat. arī Kriminālprocesa likuma 372.panta 2.daļu – lēmumu par kriminālprocesa uzsākšanu procesuāli pilnvarota amatpersona var rakstīt arī rezolūcijas veidā). Šeit vietā, manuprāt, būtu norādīt, ka par to, ka lēmuma projektu liecinieks ir izlabojis un saskaņojis ar attiecīgajām amatpersonām (I.Vašuku, J.Lāmu, I.Sarmuli) liecina tikai viņš pats. Nekādi citi pierādījumi lietā to neapstiprina (skat.liecinieka J.Lāmas liecības 1.instances tiesas sēdē – tiesas sēdes protokola 28.lapa, liecinieces I.Vašukas liecības apelācijas instances tiesas sēdē).

Īpaša uzmanība, mūsuprāt, jāpievērš apstāklim, ka deputāta O.Grinberga iesniegumos nav izteiksmes līdzekļu, kas nepārprotami norāda, ka iesnieguma autors O.Grinbergs vēlas, lai amatā pieņem tieši viņu. Tradicionāli iesnieguma tekstā tiek lietots personas vietniekvārds *es* atbilstošajā locījuma formā. Bez priekšvārda pirmā burta un uzvārda sakritības nav citu valodisku indikāciju, kas norāda, ka iesnieguma autors O.Grinbergs un iesnieguma tekstā minētais O.Grinbergs ir viena un tā pati persona. Kā norādīts Ministru Kabineta

1996.gada 23.aprīļa noteikumos Nr 154 „Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas noteikumi”, kā arī V.Skuiņas „Latviešu valoda lietišķajos rakstos” (Rīga. Zvaigzne ABC, 1999, 132.lpp.), jebkurā dokumentā, kuru parakstījusi fiziska persona, jābūt attiecīgās personas vārdam un uzvārdam, kā arī ziņām, kas ļauj šo personu nepārprotami identificēt – adresei vai darba (mācību) vietas nosaukumam, ja nepieciešams – arī personas kodam.

Tātad, ja Ojārs Grinbergs (kā fiziska persona nevis kā Domes deputāts) vēlējās Domē iesniegt iesniegumu, lai tieši viņš tiktu pieņemts Ventspils brīvostas valdē, viņam bija jāievēro iepriekš norādītie noteikumi. Un Ojāra Grinberga attieksme pret pareizrakstību un Ministru Kabineta noteikumu ievērošanu nevar tikt vērtēta kā diskriminējoša attieksme no Aivara Lemberga puses.

Savukārt 2005.gada 21.decembra iesniegums nevar tikt traktēts kā deputāta pieprasījums, jo šo iesniegumu Ojārs Grinbergs nav sastādījis un parakstījis kā domes deputāts, viņš ir sevi identificējis, norādot identifikācijas pazīmi – personas kodu un tādēļ uz šo iesniegumu Ventspils pilsētas dome ir sniegusi starpatbildi saskaņā ar likumu „Par iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtību valsts un pašvaldību institūcijās”. Diemžēl, jāatzīst, ka valsts apsūdzības uzturētājs visticamāk neizprot, kāda atšķirība ir starp deputāta iesniegumu vai pieprasījumu, kuru izskata saskaņā ar likumu „Par pilsētas domes, rajona padomes, novadu domes un pagasta padomes deputāta statusu” un saskaņā ar Ventspils pilsētas domes Nolikumu, un iesniegumu, kuru iesniegusi fiziska persona, pat ja tā sevi uzskata par Ventspils brīvostas Valdes locekli, un kārtējo reizi sagroza pierādījumus, kuri iegūti lietā – A.Lembergam inkriminēts, ka O.Grinbergam nav sniegta atbilde pēc būtības uz jau pieminēto 2005.gada 21.decembra iesniegumu. Lietas materiālos atrodas dokumenti, kas pierāda pretējo – 2006.gada 3.janvārī lieciniekam O.Grinbergam nosūtīta starpatbilde (3.sēj.l.1.22) un uz šī dokumenta, kurš atrodas lietas materiālos ir redzama A.Lemberga vīza – dots uzdevums Ventspils brīvostas Pārvaldes pārvaldniekam sagatavot atbildi, kura izsūtīta O.Grinbergam 2006.gada 17.janvārī (8.sēj., l.1.79).

Pie tam pirmās instances tiesas sēdē arī pats liecinieks O.Grinbergs, būdams brīdināts par kriminālatbildību par nepatiesas liecības sniegšanu, negribīgi, bet tomēr atzina, ka ir saņēmis atbildi uz savu iesniegumu.

Par apsūdzību pēc KL 298.p.2.d.

3.1. *Tiesas kolēģija nepamatoti secinājusi, ka nodarījuma noziedzīgumu izslēdz tas apstāklis, ka iesniegums burtiskajā tekstā nav minēti tie fakti, kas, kā apzināti sagrozīti, ir formulēti apsūdzībā. Tādejādi tiesas kolēģija pārkāpusi KL 298.pantu, nepareizi interpretējot dispozīcijas objektīvās puses pazīmi "nepatiess ziņojums" (sk.lēmuma 44.lp)*

Šāds protesta autora apgalvojums ir kļūdainais un neatbilstošs faktiskajiem apstākļiem.

Nodarījums objektīvi izpaužas kā nepatiess ziņojums par kādas citas personas noziedzīga nodarījuma izdarīšanu nolūkā panākt krimināllietas ierosināšanu pret

kādu personu. Taču lietā figurē 24.11.2005. "iesniegums par iespējamiem noziedzīgu nodarījumu faktiem valsts amatpersonu darbībā" ar izteiktu lūgumu prokuratūrai izvērtēt iesniegumā minētos faktus un izskatīt jautājumu par iespējamo kriminālprocesa uzsākšanu pret Ventspils domes deputātu Ojāru Grinbergu un bijušo ekonomikas ministru A.K.Kariņu.

Aizstāvība vēlētos vērst godāto senatoru uzmanību, ka prokurors beidzot ir atzinis būtisku faktu, kas minēts protesta 31.lpp. 3.rindkopā no beigām, "Valsts apsūdzība neapstrīd tiesas kolēģijas secinājumu, ka 2005.gada 24.novembra iesniegums tiešā (burtiskā) tekstā apsūdzētā apgalvotie fakti nav minēti tieši tādā veidā, kā formulēts apsūdzībā. Tāds pavērsiens norāda uz prokurora viedokļu nekoncekvenci.

Prokurors norāda, ka apsūdzētā A.Lemberga iesniegums ir nepatiess, jo tajā ir norāde uz noziedzīgiem nodarījumiem, kas vispār nav notikuši un viņš ir būtiski sagrozījis faktiskos apstākļus. Vēlos vērst tiesas uzmanību, ka šādiem prokurora apgalvojumiem nav nekādu pierādījumu. Tie ir tendenciozi un vienpusēji. Tas norāda uz prokurora neobjektivitāti savos izteikumos un argumentācijā.

Uzskatām, ka apsūdzība nav bijusi spējīga tiesas izmeklēšanā pierādīt, ka sniegtās ziņas par Ojāru Grinbergu un Krišjāni Kariņu būtu nepatiesas, tas ir, patiesībai neatbilstošas. Tādi pierādījumi tiesai izmeklēšanas laikā netika piestādīti un pārbaudīti, lai arī tas bija apsūdzības pienākums to izdarīt.

Ja pat hipotētiski pieņem varbūtību, ka ziņotājs t.i. iesniedzējs ir varējis kļūdīties objektīvu apstākļu dēļ par ziņu atbilstību faktiskajiem apstākļiem, jāprezumē, ka viņa darbībās nav konstatējams noziedzīgā nodarījuma sastāvs, kas paredzēts KL 298.p. (Krimināllikuma komentāri.7.grāmata Sevišķā daļa. 17.lpp., Rīga, 1999 U.Krastiņš, A.Niedre)

Uzskatām, ka prokuroram ir kļūdaini priekšstats par subjektīvo attieksmi pret nodarījumu. Lai panāktu personas saukšanu pie kriminālatbildības, noziedzīgs nodarījums ir jāveic ar tiešu nodomu un personai jāapzinās, ka sniegtās ziņas par faktiem ir nepatiesas un tās ir sniegtas ar īpašu nolūku t.i. panākt konkrētas personas saukšanu pie kriminālatbildības. Tiesa ir vispusīgi izvērtējusi pierādījumus un secinājusi, ka apsūdzētajam A.Lembergam nav bijusi vēlme vai nodoms panākt kriminālprocesa uzsākšanu pret Ojāru Grinbergu un Krišjāni Kariņu. Kā tiesas izmeklēšanā norādīja pats A.Lembergs, viņam nekad nav bijis mērķis panākt uzsākt pret kādu kriminālprocesi, viņa vienīgais mērķis bija pievērst uzmanību uz dažiem faktiem, kas deva pamatu izteikt šaubas par dažu personu neadekvātu rīcību, kas izteiktas A.Lemberga vēstulē Ekonomikas ministram K.Kariņam ar nosaukumu "Par Ventspils brīvostas valdes locekļa kandidatūru" no 2005.gada 18.aprīļa (sējums nr.7 lpp.107) , prokuroram J.Ilsteram "Par prokurora pieprasījumu" no 15.11.2005. (sējums nr.1 lpp.24)

Rūpīgi iepazīstoties ar 24.11.2005. "iesniegumu par iespējamiem noziedzīgu nodarījumu faktiem valsts amatpersonu darbībā" (sējums nr.1 lpp.40) ir jāsecina, ka iesniegumā nav izmantoti tādi izteiksmes līdzekļi, kas ļautu uztvert teikto

“apgalvojuma formā”. Norādu, ka iesnieguma sagatavotājs minot faktus (ziņas), nav izmantojis ne reizi “apgalvojuma” izteiksmes formu, jo ir minēti izteiksmes formas vai līdzekļi kā “par iespējamiem noziedzīgiem nodarījumu faktiem; ir pamats izdarīt ticamu pieņēmumu; iespējams; ir pamats uzskatīt, ka iespējams; lūdzu izvērtēt; izskatīt jautājumu par iespējamo. ”

Savu vērtējumu ir devusi arī tiesa savā lēmumā 43.lapā 5.rindkopa . Vēršu uzmanību, ka prokurors savā apsūdzībā (sk. 21.07.06. lēmumu par krimināllietas nodošanu tiesai 14.lpp. pēdējā rindkopa), **ir apzināti sagrozījis faktus**, jo norāda informāciju, kas neatbilst patiesībai un ,proti,; prokurors norāda, ka “A.Lembergs nolūkā panākt kriminālprocesa uzsākšanu pret K.Kariņu un O.Grinbergu, izvirzīja apzināti nepatiesu apgalvojumu, norādot , ka: “No iepriekš minētajiem faktiem ir pamats izdarīt ..... ” Tas vēlreiz tikai norāda cik tendenciozi un neobjektīvi tiek uzturēta apsūdzība.

Bez tam, iesnieguma sastādītājs (konkrētajā dokumentā tas nav redzams), var noprast, lai būtu taktisks savos izteikumos ir minējis vismaz 7 reizes īpašības vārdu “iespējams”, kas nozīmē “varbūtību, pieļāvumu” un nevis apgalvojumu, kā to kļūdaini norāda apsūdzība savos izteikumos.

Tiesas izmeklēšanā arī netika konstatēts, ka “iesnieguma” sastādītājs būtu izmantojis izteiksmes līdzekļus, kas būtu aizskāruši vai apvainojuši kādu personu godu vai cieņu.

Protesta autors norāda, ka A.Lemberga mērķis ir bijis panākt kriminālprocesa uzsākšanu, bez A.Lemberga 24.11.2005. “iesnieguma par iespējamiem noziedzīgu nodarījumu faktiem valsts amatpersonu darbībā” kā pierādījums esot arī apsūdzētā izteikumi laikrakstā “Ventas Balss”.

Uzskatām, ka tādi **pierādījumi nav pieļaujami un attiecināmi**, jo tie ir apšaubīti ar tiesas izmeklēšanas laikā iesniegto atbildi no laikrakstā “Ventas Balss” galvenās redaktora G.Mertenas (sējums nr.20 lpp.2) , kura norāda, citējam:

*“Ventspils pilsētas domes pr-jis A.Lembergs, tiekoties ar preses pārstāvjiem, informāciju sniedz mutiski un žurnālisti pēc iegūtās informācijas apkopošanas veido publikāciju. Ņemot vērā, ka sarunvaloda no rakstu valodas atšķiras, un publicēšanai sagatavotais materiāls pirms publicēšanas netiek saskaņots ar A.Lembergu, **pieļaujam, ka pieraksts nav autentisks un daļēji tā tomēr ir gan žurnālista, gan korektora interpretācija.**” Secinājums, ka publikācijās uz kurām atsaucas apsūdzība, minētā informācija varētu būt gan sagrozīta gan neprecīza. Līdz ar to šiem pierādījumiem ir ļoti zems ticamības un patiesuma sliekšnis.*

To, ka A.Lemberga runātā atreferējums netiek atspoguļots objektīvi, precīzi un tiek veiktas korekcijas un rediģēšana, norāda arī tiesas sēdēs nopratinātie liecinieki: masu mediju pārstāvji no ziņu aģentūrām t.i. BNS korespondente Klauze un Nacionālās ziņu aģentūras SIA LETA Ventspils, Kurzemes reģionālo reportieri Ervins Melngalvis.

3.2. *Tiesas kolēģija, atzīstot, ka apsūdzētā nolūks nav bijis panākt kriminālprocesa uzsākšanu, nav devusi novērtējumu virknei valsts apsūdzības pierādījumiem, ar kuriem tika pamatots **pieņēmums** par apsūdzētā nolūku panākt kriminālprocesa uzsākšanu pret ekonomikas ministru A.K.Kariņu un Ventspils pilsētas domes deputātu O.Grinbergu, tādējādi pārkāpjot KPL 564.panta ceturto daļu, KPL 525.panta otrās daļas 2. un 3.punktu, kā arī izolēti vērtējusi lēmumā norādītos pierādījumus, tādējādi pārkāpjot KPL 128.panta otro daļu.*

Tēze : Vai PIENĒMUMS , kas ir sinonīms vārdiem varbūtība, pieļaušana, minējums, var būt likumīga un pamatota sprieduma pamatā?

Vēršam godāto senatoru uzmanību, ka prokurors savus izteikumus, apgalvojumus un secinājumus balsta uz **pieņēmumiem**, kas nevar un nedrīkst būt par pamatu notiesājošam spriedumam. Uz pieņēmumiem prokuroram ir tiesības atsaukties vai balstīties tikai un vienīgi tad, kad persona tiek atzīta par aizdomās turēto, kā to paredz KPL 65.p.

Savukārt KPL 402.p. noteikts, ja izmeklēšanā savāktie pierādījumi norāda uz personas vainu izmeklējamā noziedzīgā nodarījumā un prokurors ir pārliecināts, ka pierādījumi to apstiprina, tad tikai tad personu var saukt pie kriminālatbildības.

Norādām, ka A.Lembergs ir apsūdzētā statusā, bet prokurors attiecas pret A.Lembergu kā pret aizdomās turēto, izmantojot pieņēmumus, lai uzturētu savu apsūdzību, kas pilnīgi nav pieļaujams.

Bijušajā (1998.gada 14.oktobra redakcija) Latvijas Kriminālprocesa kodeksā 304.panta 3.daļā bija noteikts, ka "Notiesājošs spriedums nedrīkst balstīties uz PIENĒMUMIEM un taisāms tikai ar nosacījumu, ka iztiesāšanas gaitā tiesājamā vaina noziedzīgā nodarījumā ir pierādīta."

Savukārt salīdzinot šīs tiesību normas un interpretējot tās izmantojot teleoloģisko un sistemātisko metodi, ir nepārprotami saprotams, ka saskaņā ar Latvijas kriminālprocesa likuma 512.pantu, **tiesa spriedumu pamato tikai un vienīgi uz pierādījumiem, kas ir pārbaudīti tiesas sēdēs, un nevis balstoties uz apsūdzības pieņēmumiem.**

Prokurora apgalvojumi par A.Lemberga vainu, tās skatījumā tiek argumentēti ar sekojošiem pierādījumiem:

Pierādījums nr.1

A.Lembergs bija iepazinies ar 2005.gada 18.oktobra **sūdzību** (oriģināltekstā dokumenta nosaukums ir IESNIEGUMS, nevis sūdzība. Iesnieguma sagatavotājs O.Grinbergs lūdz RAPLM tās kompetences ietvaros izskatīt jautājumu un izvērtēt Ventspils domes pr-ja A.Lemberga rīcības atbilstību normatīvajiem aktiem. (Apsūdzība kļūdaini norāda, ka iesniegums ir adresēts ekonomikas ministram K.Kariņam, taču pēc dokumenta var secināt, ka K.Kariņam tiek nosūtīta kopija, tikai zināšanai un ne vērtēšanai (lpp.5 sēj. Nr.1)

Pierādījums nr.2

A.Lembergs bija iepazīties ar EM m-tra K.Kariņa 2005.gada 21.oktobra iesniegumu, kas adresēts LR Ģenerālprokuratūrai.(lpp.4 sēj. Nr.1)

Apsūdzība secina, ka no minētajiem dokumentiem nepārprotami izriet, ka Ventspils brīvostas valdē ar 23.02.2005. rīkojumu Nr.122 iecelts Ojārs Grinbergs ar personas kodu 150147-11631. un A.Lembergs būdams iepazīties ar minētajiem dokumentiem ir apzināti sagrozījis viņam zināmos faktus.

Uzskatām, ka **prokurora izteiktie apgalvojumi** ir neadekvāti lietas faktiskajiem apstākļiem, apsūdzība iespējams maldina tiesu, sagrozot dokumentos minētos faktus, kas ir pilnīgi nepieļaujami no tiesiskā aspekta.

Mūsu viedoklis tiek argumentēts ar sekojošo. Iepazīstoties ar augstāk minētajiem dokumentiem nav secināms, ka piem. A.K.Kariņa vēstulē ģenerālprokuroram "Par Ventspils domes amatpersonu rīcību" K.Kariņš būtu darījis zināmu, ka MK rīkojumā nr.122 būtu iecelts Ventspils domes deputāts Ojārs Grinbergs vai būtu norādīta fiziska persona Ojārs Grinbergs ar personas kodu 150147-11631. Savukārt dokumentā, ko apsūdzība kļūdaini dēvē par O.Grinnerga sūdzību K.Kariņam ir iesniegums, bet adresāts ir nevis K.Kariņš, bet RAPLM ministrs M.Kučinskis. Iepazīstoties ar O.Grinnerga iesniegumu nav konstatējams, ka O.Grinnergs būtu piestādījis kādus dokumentus, kuros būtu redzams, ka MK rīkojumā nr.122 būtu iecelts Ventspils domes deputāts Ojārs Grinnergs vai būtu norādīta fiziska persona Ojārs Grinnergs ar personas kodu 150147-11631.

Uzskatām, ka prokurora pieeja apgalvojot, ka A.Lembergam ir bijis nodoms jeb mērķis panākt kriminālprocesa uzsākšanu pret kādu personu, ir formāla pieeja, taču šāda pieeja šī jautājuma izlemšanā nav pieļaujama. Tas norādīts un ir atspoguļots vairākos LR AT Senāta Krimināllietu departamenta lēmumos:

#AT Senāta Krimināllietu departamenta lēmumos 2005.gada krājumā. **Lieta nr.SKK-617**

TĒZE "Apsūdzētā nodoma noskaidrošanas nepieciešamība" lpp.147-149. Krimināllietu departaments uzskata, ka "apsūdzētā nodoma saturs vienmēr ir pietiekoši jānoskaidro, lai pareizi kvalificētu viņa darbības, pretējā gadījumā tiesas spriedumu nevar atzīt par pamatotu un likumīgu." Līdz ar to, uzskatu, ka tiesa pareizi vērtējusi, ka lietā nav pierādījumu, kas norādītu uz A.Lemberga nodomu panākt kriminālprocesa uzsākšanu pret O.Grinnergu un A.K.Kariņu. Tas savukārt izslēdz noziedzīgā nodarījuma sastāva esamību A.Lemberga darbībās.

LR AT Senāta Krimināllietu departamenta lēmumu 2005. krājumā

Lieta nr. SKK-123

TĒZE "Nolēmuma pieņemšana par noziedzīgā nodarījuma sastāvu personas rīcībā" lpp.190-193 Krimināllietu departaments uzskata, ka "Personas subjektīvās puses saturu atklāj arī objektīvās darbības." Iesniegums, kas ir iesniegts, ir pasniegts pieļāvuma, iespējamības un varbūtības izteiksmes formā nevis apgalvojuma formā. Līdz ar to A.Lemberga rīcībā iesniedzot iesniegumu nav noziedzīga nodarījuma sastāva t.i. subjektīvās puses, kas paredzēts KL 298.p.2.d.

#LR AT Senāta Krimināllietu departamenta lēmumu 2003. krājumā

Lieta nr.SKK-574 TĒZE “Attaisnojošs tiesas spriedums apsūdzībā pēc KL 298.p.2.d. atstāts negrozīts, jo tiesājamās rīcībā nav noziedzīgā nodarījuma sastāva” 223.lpp.

Tiesa ir norādījusi, ka “Viens no KL 298.p. paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva elementiem ir personas, kura sniedz apzināti nepatiesu ziņojumu, nolūks panākt krimināllietas ierosināšanu pret kādu personu. Konkrētajā lietā ir konstatēts, ka S.Rimšai šāda nolūka nebija, bet apzināti nepatiess ziņojums par noziedzīgo nodarījumu sniegts kādā citā nolūkā, t.i. lai izveidotu video materiālu televīzijas vajadzībā par policijas darbu, savukārt A.Lemberga gadījumā nolūks ir bijis pievērst uzmanību faktiem, kas rada šaubas.

Uzskatām, ka tiesa arī pareizi ir vadījusies pēc principa, ka **“Domas, uzskati nav krimināli sodāmi.**(cogitationis poenam nemo patitur)

(Noziedzīgs nodarījums: juridiskā mācību un izglītojošā literatūra. Autors Dr.habil.iur., prof.U.Krastiņš Rīga, Tiesu namu aģentūra, 2000, lpp.7)

3.3. Izdarot secinājumu, ka apsūdzētā nolūks nav bijis panākt kriminālprocesa uzsākšanu, tiesas kolēģija pierādījumu vērtējumā nepamatoti iekļāvusi tāds faktus, kas neietilpst pierādīšanas priekšmetā un nav attiecināmi uz izlemjamo jautājumu, tādejādi pārkāpjot KPL 124.panta pirmo daļu un 129.pantu

Uzskatām, ka prokurors nekorektā veidā pārmet tiesai, ka tā ir nepamatoti iekļāvusi pierādījumu vērtējumā tāds faktus, kas neietilpst pierādīšanas priekšmetā un nav attiecināmi uz izlemjamo jautājumu. Latvijas KPL 48.panta 2.daļas 3.punktā ir noteikts, ka tiesa neiejaucoties apsūdzības uzturēšanā un aizstāvības realizēšanā, piedalās pierādījumu pārbaudē. Līdz ar to prokurora priekšstats par tiesas kompetenci vērtēt pierādījumus ir maldīgs un kļūdains.

Puzē, 2008.gada 25.janvārī

Aivars Lembergs

Rīgā, 2008.gada 25.janvārī

Sandra Sleja
zvērīnāta advokāte

Armands Šūmanis
zvērīnāts advokāts

Aivo Leimanis
zvērīnāts advokāts